

Repertoriumnummer 2023/ 481	
Datum van uitspraak 16 februari 2023	
Rolnummer 2022/AB/123	
Beslissing waartegen beroep 21/107/A	

Uitgifte

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof Brussel

zevende kamer

arrest

COVER 01-00003142402-0001-0024-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRICHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
definitief

MANATILE BV, ON 0450.711.191,
met zetel te 1730 ASSE, Z.5 Mollem 170,
appellante,
vertegenwoordigd door mr.

tegen

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, ON 0206.731.645,
met zetel te 1060 Brussel, Victor Hortaplein, 11,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr.

Na beraad spreekt het arbeidshof Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het bestreden vonnis uitgesproken door de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 29 oktober 2021, met algemeen rolnummer 21/107/A;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd op de griffie op 11 februari 2022;
- de neergelegde conclusies van de partijen;
- de voorgelegde stukken.

I. Feiten

I.1.

De bv Manatile, met ondernemingsnummer 0450.711.191, werd op 15 juli 2014 overgenomen door de bv Carrotec, met vaste vertegenwoordiger en zaakvoerder de heer V

De heer V werd op 15 juli 2014 eveneens benoemd tot zaakvoerder van de bv Manatile.

De zetel van de vennootschap is sindsdien gevestigd te 1730 Asse, Z.5 Mollem 170.

De bv Manatile is actief onder de Nacebelcodes 64.200 (holding), 70.220 (adviesbureaus bedrijfsbeheer) en 70.100 (activiteiten als hoofdkantoor).

Op 2 juni 2017 trad mevrouw D, de echtgenote van de heer V, als 'chief financial officer' (CFO) in dienst van de bv Manatile.

Zij werd op 1 oktober 2018 benoemd tot bijkomend zaakvoerder van de bv Manatile. Op 22 november 2019 bood zij haar ontslag als zaakvoerder aan.

I.2.

De bv Manatile maakt deel uit van de Technicarro-groep (ON 0643.565.108).

De Technicarro-groep is actief onder de Nacebelcodes 47.523 (detailhandel in wand- en vloertegels), 43.331 (plaatsen van vloer- en wandtegels) en 68.203 (exploitatie van eigen onroerend goed).

De beroepsactiviteiten van mevrouw C als CFO strekten zich uit tot alle vennootschappen van de Technicarro-groep.

I.3.

De Technicarro-groep omvat, naast de bv Manatile, ook de bv Carrotec (ON 0408.330.111).

De heer V is, zoals gezegd, vaste vertegenwoordiger en zaakvoerder van de bv Carrotec.

De zetel van de vennootschap is sinds 15 juli 2014 gevestigd te 1730 Asse, Z.5 Mollem 170.

Op 1 oktober 2018 werd mevrouw D , de echtgenote van de heer V , benoemd tot (onbezoldigd) bijkomend zaakvoerder/bestuurder.

Het bedrijf is actief onder de Nacebelcodes 47.521 (bouwmarkten en doe-het-zelfzaken in bouwmaterialen) en 46.731 (groothandel in bouwmaterialen).

I.4.

Ook de nv Technocarro, met ondernemingsnummer 0450.711.092, maakt deel uit van de Technicarro-groep (ON 0643.565.108).

De bv Carrotec, met vaste vertegenwoordiger de heer V is sinds 14 juli 2015 gedelegeerd bestuurder en voorzitter van de raad van bestuur van de nv Technocarro.

Het bedrijf is actief onder de Nacebelcode 43.331 (plaatsen van vloer- en wandtegels).

De zetel van de vennootschap is sinds 15 juli 2014 gevestigd te 1730 Asse, Z.5 Mollem 170.

Mevrouw D : werd op 1 oktober 2018 benoemd tot (onbezoldigd) bestuurder van de nv Technocarro.

I.5.

Op 2 juni 2017 werd mevrouw D als 'chief financial officer' (CFO) aangeworven door de bv Manatile. Haar beroepsactiviteiten strekten zich uit over alle vennootschappen van de Technicarro-groep.

Het sociaal secretariaat van de werkgever maakte bij de loonberekeningen van deze werknemer gebruik van de regeling inzake doelgroepvermindering 'eerste aanwervingen', zoals omschreven in de programmawet (I) van 24 december 2002.

Bij beslissing van 20 mei 2020, met correctie op 29 juli 2020, oordeelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) dat de bv Manatile, de bv Carrotec en de nv Technicarro eenzelfde technische bedrijfseenheid uitmaken, waardoor het recht op doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving op 2 juni 2017 zich niet heeft geopend omdat deze aanwerving geen meer-tewerkstelling is.

Op grond hiervan besloot de rijksdienst tot ambtshalve schrapping over te gaan van de doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving en dit voor alle kwartalen waarin deze werd toegepast vanaf het tweede kwartaal 2017.

Het bericht van wijziging der bijdragen, waarbij de bv Manatile door de RSZ werd aange-
maand tot het betalen van 37.313,54 euro, dateert van 29 mei 2020.

Het verschuldigde bedrag werd onder voorbehoud betaald.

Om het geschil beslecht te zien, wendde de bv Manatile zich vervolgens tot de arbeidsrecht-
bank.

II. Procedure in eerste aanleg

De procedure werd ingeleid voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel bij verzoek-
schrift, neergelegd op de griffie op 26 januari 2021.

De zaak is gekend onder het algemeen rolnummer 21/107/A.

De vordering van de bv Manatile strekte ertoe:

- De vorderingen van de bv Manatile ontvankelijk en gegrond te verklaren.
- De RSZ te veroordelen om de doelgroepvermindering eerste aanwerving voor onbe-
paalde duur opnieuw toe te kennen aan de bv Manatile, zulks met retroactieve wer-
king vanaf het tweede kwartaal 2017, meer de wettelijke en gerechtelijke interesten
in RSZ-zaken vanaf 3 juli 2020 voor de vervallen bijdrageverminderingen.
- De RSZ te veroordelen tot terugbetaling aan de bv Manatile van de onder voorbe-
houd betaalde bijdrageverminderingen voor de eerste aanwerving van mevrouw
D. zijde 37.313,56 euro, meer de wettelijke en gerechtelijke interesten in RSZ-
zaken vanaf 3 juli 2020.
- Indien de arbeidsrechtbank het nodig acht vooraleer de vordering van de bv Manatile
toe te kennen, de volgende prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen
alvorens recht te doen:

Schendt artikel 344 van de Programmawet I van 24 december 2002 de artikelen 10
en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat geen recht heeft op de doelgroep-
vermindering eerste aanwervingen als bedoeld in artikel 342 van de Programmawet

I, de nieuwe werkgever in de zin van artikel 343 Programmawet I die behoort tot een technische bedrijfseenheid waarbinnen op eender welk ogenblik in de vier kwartalen voorafgaand aan de aanwerving van een eerste werknemer door de nieuwe werkgever, een minstens even hoog aantal werknemers worden tewerkgesteld, zonder dat in deze interpretatie rekening moet of zelfs maar kan gehouden worden met de vraag (a) of voornoemde eerste werknemer in realiteit de vervanger is geweest van een werknemer uit deze technische bedrijfseenheid, noch (b) of de aanwerving van de eerste werknemer in realiteit heeft geleid tot een daadwerkelijke stijging van de werkgelegenheid binnen de TBE ? (kwantitatieve interpretatie).

Schendt artikel 344 van de Programmawet I van 24 december 2002 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat geen recht heeft op de doelgroepvermindering eerste aanwervingen als bedoeld in artikel 342 van de Programmawet I, de nieuwe werkgever in de zin van artikel 343 Programmawet I die behoort tot een technische bedrijfseenheid waarbinnen op eender welk ogenblik in de vier kwartalen voorafgaand aan de aanwerving van een eerste werknemer door de nieuwe werkgever, een werknemer met eenzelfde functie of verantwoordelijkheden werd vervangen door voormelde werknemer van de nieuwe werkgever, en/of waar de aanwerving van de eerste werknemer niet geleid heeft tot een reële werkgelegenheidscreatie, hetgeen de RSZ bijvoorbeeld kan achterhalen door de werkgever een verklaring op erewoord te laten afleggen in combinatie met een a posteriori controle op de omstandigheden van de tewerkstelling (kwalitatieve interpretatie).

- Het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren niettegenstaande elk hoger beroep door de RSZ.
- De kosten van het geding ten laste van de RSZ te leggen.

De Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel besliste bij vonnis van 29 oktober 2021:

- de vorderingen van de bv Manatile ontvankelijk maar ongegrond te verklaren;
- de bv Manatile te veroordelen tot de kosten van het geding.

De bv Manatile voelde zich gegriefd door het vonnis van de eerste rechters, reden waarom deze partij hoger beroep heeft ingesteld bij het arbeidshof.

III. Procedure in hoger beroep

Bij verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof Brussel op 11 februari 2022, stelde de bv Manatile hoger beroep in tegen het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 29 oktober 2021.

De zaak werd ingeschreven onder het algemeen rolnummer 2022/AB/123.

Bij (synthese)besluiten, neergelegd op de griffie op 30 juni 2022, vordert de bv Manatile het vonnis gewezen door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 29 oktober 2021 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, te beslissen als volgt:

- De vorderingen van de bv Manatile ontvankelijk en gegrond te verklaren.
- De RSZ te veroordelen om de doelgroepvermindering eerste aanwerving voor onbepaalde duur opnieuw toe te kennen aan de bv Manatile, zulks met retroactieve werking vanaf het tweede kwartaal 2017, meer de wettelijke en gerechtelijke interesten in RSZ-zaken vanaf 3 juli 2020 voor de vervallen bijdrageverminderingen.
- De RSZ tevens te veroordelen tot terugbetaling aan de bv Manatile van de onder voorbehoud betaalde bijdrageverminderingen voor de eerste aanwerving van mevrouw D. , zijde 37.313,56 euro, meer de wettelijke en gerechtelijke interesten in RSZ-zaken vanaf 3 juli 2020.
- Indien het arbeidshof het nodig acht vooraleer de vordering van de bv Manatile toe te kennen, de volgende prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen alvorens recht te doen:

- 1) Schendt artikel 344 van de Programmawet I van 24 december 2002 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat geen recht heeft op de doelgroepvermindering eerste aanwervingen als bedoeld in artikel 342 van de Programmawet I, de nieuwe werkgever in de zin van artikel 343 Programmawet I die behoort tot een technische bedrijfseenheid waarbinnen op eender welk ogenblik in de vier kwartalen voorafgaand aan de aanwerving van een eerste werknemer door de nieuwe werkgever, een minstens even hoog aantal werknemers worden tewerkgesteld, zonder dat in deze interpretatie rekening moet of zelfs maar kan gehouden worden met de vraag (a) of voornoemde eerste werknemer in realiteit de vervanger is geweest van een werknemer uit deze technische bedrijfseenheid, noch (b) of de aanwerving van de eerste werknemer in realiteit heeft geleid tot een daadwerkelijke stijging van de werkgelegenheid binnen de TBE ? (kwantitatieve interpretatie).

- 2) Maakt het, voor de beantwoording van de eerste vraag, enig verschil uit of dat resultaat van de telberekening uitsluitend ontstaan is doordat een andere werknemer van de TBE, met een andere functie als de eerste werknemer vermeld in de eerste vraag, zowel aangeworven als ontslagen werd binnen de kwestieuze periode van 4 kwartalen vermeld in de eerste vraag, doch waarbij de daadwerkelijke en aantoonbare vervanging van deze werknemer slechts plaatsvond na de aanwerving van de eerste werknemer vermeld in de eerste vraag ? Met andere woorden: moet of kan deze andere werknemer onverkort worden meegeteld voor de toepassing van de telberekening vermeld in artikel 344 Programmawet I, wanneer (a) hij een andere functie uitoefende dan de eerste werknemer, (b) zowel zijn indiensttreding als uitdiensttreding binnen gezegde periode van 4 kwartalen valt en (c) hij na zijn ontslag aantoonbaar vervangen werd door een andere werknemer aangeworven binnen de TBE ?
- 3) Schendt artikel 344 van de Programmawet I van 24 december 2002, zoals van toepassing op 31 december 2021, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat geen recht heeft op de doelgroepvermindering eerste aanwervingen bedoeld in artikel 342 van de Programmawet I, de nieuwe werkgever in de zin van artikel 343 Programmawet I die behoort tot een technische bedrijfseenheid waarbinnen op eender welk ogenblik in de vier kwartalen voorafgaand aan de aanwerving van een eerste werknemer door de nieuwe werkgever, een werknemer met eenzelfde functie of verantwoordelijkheden werd vervangen door voormelde werknemer van de nieuwe werkgever, en/of waar de aanwerving van de eerste werknemer niet geleid heeft tot een reële werkgelegenheidscreatie, hetgeen de RSZ bijvoorbeeld kan achterhalen door de werkgever een verklaring op erewoord te laten afleggen in combinatie met een a posteriori controle op de omstandigheden van de tewerkstelling (kwalitatieve interpretatie).

- De kosten van het geding ten laste van de RSZ te leggen.

Bij (synthese)besluiten, neergelegd op de griffie op 24 maart 2022, vordert de RSZ:

- het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;
- de bv Manatile ervan af te wijzen en te veroordelen tot de kosten van het geding.

De partijen hebben hun grieven en middelen uiteengezet op de openbare terechtzitting van het arbeidshof Brussel van 19 januari 2023.

Het arbeidshof sloot, na de pleidooien, de debatten en nam de zaak in beraad om uitspraak te doen.

IV. Bespreking

IV.1. Gegrontheid

IV.1.1.

De regeling van de doelgroepenvermindering 'eerste aanwervingen' is uitgewerkt in de programmawet (I) van 24 december 2002, alsook in het koninklijk besluit van 16 mei 2003. Ze is bedoeld als ondersteuning voor startende werkgevers.

Wat de doelgroepvermindering 'eerste aanwervingen' betreft, bepaalt de programmawet (I) van 24 december 2002, zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten:

Artikel 335

"De werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, kunnen voor elk van de bedoelde werknemers van een trimestriële doelgroepvermindering genieten zodra ze aan de voorwaarden van onderhavige wet voldoen."

Artikel 342

"Voor zover ze kunnen beschouwd worden als nieuwe werkgevers, kunnen de werkgevers bedoeld in artikel 335 aanspraak maken op een doelgroepvermindering tijdens een aantal kwartalen, die gespreid zijn over een periode van een aantal kwartalen, voor eerste aanwervingen van werknemers, en met name voor maximaal zes werknemers."

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de periode waarin de vermindering wordt toegekend en de periode waarin de vermindering moet worden uitgeput."

Artikel 343

“§ 1

Als nieuwe werkgever van een eerste werknemer wordt beschouwd een werkgever die nooit onderworpen is geweest aan de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, voor de tewerkstelling van werknemers andere dan leerlingen, dienstboden, deeltijds leerplichtigen en gelegenhedsarbeiders bedoeld in artikel 2/1 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders of die, sedert ten minste vier opeenvolgende kwartalen die het kwartaal van indienstneming voorafgaan, hieraan niet meer onderworpen waren.

§ 2. Als nieuwe werkgever van een tweede werknemer wordt beschouwd een werkgever die sedert ten minste vier opeenvolgende kwartalen die het kwartaal van indienstneming van een tweede werknemer voorafgaan, niet onderworpen is geweest aan de voornoemde wet van 27 juni 1969, voor de tewerkstelling van meer dan één werknemer andere dan leerlingen, dienstboden, deeltijds leerplichtigen en gelegenhedsarbeiders bedoeld in artikel 2/1 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders. (...)

Artikel 344

“De in artikel 343 bedoelde werkgever geniet niet van de bepalingen van dit hoofdstuk indien de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam geweest is.”

IV.1.2.

Artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, zoals verschenen in het Belgisch Staatsblad van 31 december 2002, bepaalde dat onder ‘technische bedrijfseenheid’ moet worden verstaan *“de technische bedrijfseenheid als bepaald in artikel 14, §2, b van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven” (Parl. St., Kamer, 2002-2003, doc. 50 - 2124/001, memorie van toelichting, 172.; doc. 50 - 2124/002, 712; doc. 50 - 2124/032, 151).*

Artikel 14, §2, b van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven stelt dat:

“b) meerdere juridische entiteiten vermoed worden, tot het tegendeel wordt bewezen, een technische bedrijfseenheid te vormen, indien het bewijs kan worden geleverd:

- (1) dat ofwel deze juridische entiteiten deel uitmaken van eenzelfde economische groep of beheerd worden door eenzelfde persoon of door personen die onderling een economische band hebben, ofwel deze juridische entiteiten éénzelfde activiteit hebben of activiteiten die op elkaar afgestemd zijn;
- (2) en dat er elementen bestaan die wijzen op een sociale samenhang tussen deze juridische entiteiten, zoals met name een gemeenschap van mensen verzameld in dezelfde gebouwen of in nabije gebouwen, een gemeenschappelijk personeelsbeheer, een gemeenschappelijk personeelsbeleid, een arbeidsreglement of collectieve arbeidsovereenkomsten die gemeenschappelijk zijn of die gelijkaardige bepalingen bevatten.

Wanneer het bewijs wordt geleverd van één van de voorwaarden bedoeld in (1) en het bewijs van bepaalde elementen bedoeld in (2), zullen de betrokken juridische entiteiten beschouwd worden als vormend een enkele technische bedrijfseenheid behalve indien de werkgever(s) het bewijs levert(en) dat het personeelsbeheer en -beleid geen sociale criteria aan het licht brengen, kenmerkend voor het bestaan van een technische bedrijfseenheid in de zin van artikel 14, § 1, tweede lid, 1°.

Artikel 14, §1, van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven omschrijft een 'onderneming' als "technische bedrijfseenheid, bepaald (in het kader van deze wet) op grond van de economische en sociale criteria; in geval van twijfel primeren de sociale criteria".

Met artikel 50 van de programmawet van 22 december 2003 werd de verwijzing naar de wet van 20 september 1948 geschrapt uit de definitie van wat onder 'technische bedrijfseenheid' moet worden begrepen "aangezien artikel 14 van deze wet niet zomaar toepasbaar kan gemaakt worden voor de definiëring van nieuwe werkgevers". Er wordt hierbij verwezen naar "de nodige ervaring van de RSZ voor het hanteren van het begrip technische bedrijfseenheid" (Parl.St., Kamer, 2003-2004, doc. 51 - 0473/001, memorie van toelichting, artikel 50, 34).

Het is de wil van de wetgever geweest om in het kader van de te behandelen materie, m.n. de bijdragevermindering voor bepaalde doelgroepen, een ruime draagwijdte te verlenen aan het begrip technische bedrijfseenheid, op basis van een breed assortiment aan economische en sociale indicatoren (Cass., 12 november 2007, S.060108.N, www.juportal.be). Het is niet zo dat de sociale criteria hierbij doorslaggevend moeten zijn.

De rechtspraak die de omschrijving van het begrip 'technische bedrijfseenheid' – en inzonderheid de sociale en economische criteria die aan dat begrip ten grondslag liggen – uitsluit

tend spiegelt aan artikel 14 van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven, kan geen ijkpunt zijn in het voorliggend geschil.

De criteria die de RSZ hanteert om tot het bestaan van een 'technische bedrijfseenheid' te besluiten, zijn gesteund op het antwoord van de minister van Sociale Zaken op de vraag nummer 676 van de heer Filip Anthuenis van 5 oktober 1998 tot het geven van een invulling van de niet nader omschreven term (*Bull. N151, Vr. en Antw., Kamer, zittingsperiode 49, 1998-1999, vraag nr. 676 van de heer Filip Anthuenis van 5 oktober 1998, 20583-20585*).

Het arbeidshof kan zich vinden in de door de rijksdienst gehanteerde criteria.

Het Hof van Cassatie stelt dat voor de toepassing van artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002 het bestaan van een technische bedrijfseenheid bepaald moet worden op grond van sociale en economische criteria, wat betekent dat nagegaan moet worden of de entiteit waarin de nieuw in dienst genomen werknemer wordt tewerkgesteld, sociaal en economisch verweven is met de entiteit waarin in de loop van de twaalf maanden voorafgaand aan zijn indiensttreding een werknemer werkzaam is geweest die hij vervangt (*Cass., 29 april 2013, JTT, 2013, 304; Cass., 21 februari 2018, JTT, 325*).

De ruime draagwijdte van het begrip technische bedrijfseenheid heeft o.a. tot doel te vermijden dat een loutere wijziging van het juridisch statuut van de werkgever, zonder reële werkgelegenheidsschepping, recht geeft op het voordeel van de vermindering (*Cass. 19 mei 2003, RW, 2003-04, 1418*). De reële werkgelegenheidsschepping wordt beoordeeld zonder dat hierbij onderscheid wordt gemaakt naar gelang het statuut van de werknemers of de aard van het door hen verricht werk (*Cass., 10 december 2017, S.070036.N, www.fuportal.be*).

Het Hof van Cassatie heeft recentelijk nog bevestigd dat een nieuwe indienstneming, als bedoeld in artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, geen recht geeft op doelgroepvermindering wanneer zij niet gepaard gaat met enige reële werkgelegenheidsschepping.

Om te bepalen of de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam is geweest, moet een vergelijking worden gemaakt tussen het personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid op het ogenblik van de indienstneming van de nieuwe werknemer enerzijds en het maximale personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan die indienstneming anderzijds. Enkel wanneer het personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid op het

ogenblik van de indienstneming van de nieuwe werknemer is toegenomen en aan de overige wettelijke vereisten is voldaan, zal de doelgroepvermindering verworven zijn (Cass., 13 mei 2019, S.18.0039.N, www.iuportal.be).

IV.1.3.

De RSZ houdt voor dat de bv Manatile op grond van artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002 niet gerechtigd is op doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving op 2 juni 2017 omdat de in dienst genomen werknemer immers een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indiensttreding werkzaam is geweest bij de bv Carrotec en de nv Technicarro, die samen met de bv Manatile eenzelfde technische bedrijfseenheid uitmaken. De eerste aanwerving maakt dan ook geen meer-te-werkstelling uit.

De RSZ draagt de bewijslast wanneer hij zich op artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002 beroept om het recht op doelgroepvermindering 'eerste aanwervingen' niet toe te staan aan de werkgevers die, op het niveau van een juridische entiteit, aan de voorwaarden voldoen om te genieten van de trimestriële doelgroepvermindering.

Het voorgaande sluit niet uit dat diegene die iets aanvoert daarvan het bewijs moet leveren (art. 870 Ger.W.).

In alle geval zijn de partijen gehouden om mee te werken aan de bewijsvoering (art. 8.4, Boek VIII, nieuw B.W.).

Het arbeidshof moet, op basis van de voornoemde verdeling van de bewijslast, op concrete wijze onderzoeken of de entiteit waarin de nieuw in dienst genomen werknemers worden tewerkgesteld (de bv Manatile) sociaal en economisch verweven is met de entiteit waarmee het een technische bedrijfseenheid vormt (de bv Carrotec en de nv Technicarro) en waarin, in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indiensttredingen, werknemers werkzaam zijn geweest die ze vervangen (Cass., 12 november 2007, S.060108.N, www.iuportal.be).

Of twee of meer entiteiten eenzelfde technische bedrijfseenheid vormen, dient te worden onderzocht op het ogenblik dat de werknemer voor wie een werkgever de doelgroepvermindering aanvraagt in dienst wordt genomen door die werkgever (Cass., 18 oktober 2021, S.21.0013.N, www.iurportal.be).

IV.1.4.

Het arbeidshof stelt vast dat alle partijen erkennen dat de bv Manatile, de bv Carrotec en de nv Technicarro eenzelfde technische bedrijfseenheid uitmaken als bedoeld in artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, omdat:

- De heer V (al dan niet via een vennootschap) minstens sedert 2 juni 2017 (gelijktijdig) diverse bestuursfuncties uitoefent in de bv Manatile, de bv Carrotec en de nv Technicarro, allen behorende tot de Technicarro-groep die onder zijn controle staat.
- De bv Manatile, de bv Carrotec en de nv Technicarro dezelfde, gelijkaardige, minstens aanvullende activiteiten uitoefenen in de Technicarro-groep. Deze groep is actief in de bouwsector (o.a. vloer- en wandtegels).
- De zetels van de bv Manatile, de bv Carrotec en de nv Technicarro sedert 15 juli 2014 gevestigd zijn op hetzelfde adres, m.n. te 1730 Asse, Z.5 Mollem 170.
- Mevrouw D op 2 juni 2017 als 'chief financial officer' (CFO) in dienst is getreden van de bv Manatile, waarbij haar beroepsactiviteiten zich uitstrekten over alle activiteiten en vennootschappen van de Technicarro-groep.
- Mevrouw D sedert 1 oktober 2018 (gelijktijdig) bestuursfuncties uitoefent in de bv Manatile, de bv Carrotec en de nv Technicarro, allen behorende tot de Technicarro-groep die onder controle staat van de heer V haar echtgenoot.

Uit al het bovenstaande kan worden besloten dat de bv Manatile, de bv Carrotec en de nv Technicarro sociaal en economisch sterk met elkaar verweven zijn, zodat ze eenzelfde technische bedrijfseenheid uitmaken als bedoeld in artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002.

IV.1.5.

Conform artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002 opent het recht op de doelgroepvermindering 'eerste aanwervingen' zich *niet* wanneer de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indiensttreding in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam is geweest.

Er is sprake van een 'vervanging' van de ene werknemer door de andere, als bedoeld in artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, wanneer er, in de referentieperiode, geen netto aangroei is van het personeelsbestand in dezelfde technische bedrijfseenheid. Er is dus geen gerechtigdheid op de doelgroepvermindering wanneer de nieuwe werknemer niet bovenop het bestaand personeel komt (omdat hij een andere werknemer vervangt). De doelgroepvermindering kan daarentegen wel worden toegestaan indien de nieuw aangeworven werknemer een werkelijke netto aanwerving uitmaakt bovenop het bestaande personeel (Cass., 13 mei 2019, C.18.0039.N, conclusie advocaat-generaal Vanderlinden, www.juportal.be; E. Poelman, *Doelgroepvermindering*, SPS, Wolters-Kluwer, 2017, 17; Arbh. Antwerpen, afdeling Hasselt, 26 januari 2018, 2017/AH/84, onuitgeg.).

Het arbeidshof merkt, wat de aanwerving van mevrouw D betreft, het volgende op:

- De bv Manatile, de bv Carrotec en de nv Technicarro maken wegens hun sociale en economische verwevenheid eenzelfde technische bedrijfseenheid uit als bedoeld in artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002.
- Uit artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002 moet worden besloten dat een nieuwe indienstneming geen recht opent op de doelgroepvermindering voor een eerste aanwerving wanneer zij niet gepaard gaat met enige reële werkgelegenheidschepping (Cass., 13 mei 2019, S.18.0039.N, www.juportal.be).

De vraag of er sprake is van enige reële werkgelegenheidschepping wordt niet beoordeeld vanuit de toestand van de afzonderlijke juridische entiteiten, maar vanuit dezelfde technische bedrijfseenheid (Cass., 1 februari 2010, S.09.0017.N, www.juportal.be; Cass., 13 mei 2019, S.18.0039.N, www.juportal.be).

- Er is sprake van een 'vervanging' van de ene werknemer door de andere, als bedoeld in artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, wanneer er *in de referentieperiode* (m.n. de vier kwartalen voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid) geen netto aangroei is van het personeelsbestand in dezelfde technische bedrijfseenheid (Cass., 13 mei 2019, S.18.0039.N, www.juportal.be).
- Het begrip "vervanging van een werknemer" moet uitsluitend geïnterpreteerd worden in de context van een "meer-tewerkstelling" van het aantal werknemers in een technische bedrijfseenheid. Het betreft hier een reële werkgelegenheidschepping of

“groei van het personeelsbestand” in de referentieperiode. Noch de aard van de beroepsactiviteit (functie) noch het volume van de arbeid of de gemiddelde tewerkstelling zijn hierbij bepalend (Cass., 13 mei 2019, S. 18.0039. N, www.iuportal.be).

De reële werkgelegenheidsschepping moet m.a.w. worden beoordeeld zonder dat hierbij een onderscheid wordt gemaakt naar gelang het statuut van de werknemer of de aard van het door hem verricht werk. Er is dan ook sprake van een ‘vervanging’ van de ene werknemer door de andere, als bedoeld in artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, indien de nieuw in dienst genomen werknemer een ander statuut heeft of een werk/functie van een andere aard verricht dan een voorheen in dezelfde technische bedrijfseenheid tewerkgestelde werknemer (vgl. Cass., 10 december 2007 S.07.0036.N, www.iuportal.be).

De interpretatie dat er alleen sprake is van ‘vervanging’ van de ene werknemer door de andere, als bedoeld in artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, wanneer de nieuw in dienst genomen werknemer (identiek) dezelfde functie (of werk van dezelfde aard) verricht dan een voorheen in dezelfde technische bedrijfseenheid tewerkgestelde werknemer, is niet wettig verantwoord en wordt door het arbeidshof afgewezen.

- Om te bepalen of een nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam is geweest, moet een vergelijk worden gemaakt tussen het personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid op het ogenblik van de nieuwe werknemer enerzijds en het maximale personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan die indienstneming anderzijds. Enkel wanneer het personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid op het ogenblik van de indienstneming van de nieuwe werknemer in de referentieperiode is toegenomen en aan de overige wettelijke vereisten is voldaan, zal de doelgroepvermindering verworven zijn (Cass., 13 mei 2019, S.18.0039.N, www.iuportal.be).
- De telberekening die de RSZ hanteert om de netto-aanwerving objectief te evalueren, vindt steun in de rechtspraak van het Hof van Cassatie (E. Poelman, *Op.cit.*, SPS, Wolters-Kluwer, 2017, 17-18; Cass., 13 mei 2019, S.18.0039.N, www.iuportal.be).

Uit al het voorgaande volgt dat het door de by Manatile verdedigde standpunt – m.n. dat de aanwerving van mevrouw D tot een reële werkgelegenheidsschepping heeft

geleid binnen dezelfde technische bedrijfseenheid omdat zij in een andere functie (als 'chief financial officer') werd aangenomen dan de functie (m.n. werfleider) van een voorheen in dezelfde technische bedrijfseenheid tewerkgestelde werknemer (m.n. de heer Va
– niet naar recht verantwoord is en derhalve door het arbeidshof niet kan worden aangenomen.

IV.1.6.

De bv Manatite verzoekt het arbeidshof de volgende prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen alvorens recht te doen:

- 1) Schendt artikel 344 van de Programmawet I van 24 december 2002 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de Interpretatie dat geen recht heeft op de doelgroepvermindering eerste aanwervingen als bedoeld in artikel 342 van de Programmawet I, de nieuwe werkgever in de zin van artikel 343 Programmawet I die behoort tot een technische bedrijfseenheid waarbinnen op eender welk ogenblik in de vier kwartalen voorafgaand aan de aanwerving van een eerste werknemer door de nieuwe werkgever, een minstens even hoog aantal werknemers worden tewerkgesteld, zonder dat in deze interpretatie rekening moet of zelfs maar kan gehouden worden met de vraag (a) of voornoemde eerste werknemer in realiteit de vervanger is geweest van een werknemer uit deze technische bedrijfseenheid, noch (b) of de aanwerving van de eerste werknemer in realiteit heeft geleid tot een daadwerkelijke stijging van de werkgelegenheid binnen de TBE ? (kwantitatieve interpretatie).
- 2) Maakt het, voor de beantwoording van de eerste vraag, enig verschil uit of dat resultaat van de telberekening uitsluitend ontstaan is doordat een andere werknemer van de TBE, met een andere functie als de eerste werknemer vermeld in de eerste vraag, zowel aangeworven als ontslagen werd binnen de kwestieuze periode van 4 kwartalen vermeld in de eerste vraag, doch waarbij de daadwerkelijke en aantoonbare vervanging van deze werknemer slechts plaatsvond na de aanwerving van de eerste werknemer vermeld in de eerste vraag ? Met andere woorden: moet of kan deze andere werknemer onverkort worden meegeteld voor de toepassing van de telberekening vermeld in artikel 344 Programmawet I, wanneer (a) hij een andere functie uitoefende dan de eerste werknemer, (b) zowel zijn Indiensttreding als uitdiensttreding binnen gezegde periode van 4 kwartalen valt en (c) hij na zijn ontslag aantoonbaar vervangen werd door een andere werknemer aangeworven binnen de TBE ?
- 3) Schendt artikel 344 van de Programmawet I van 24 december 2002, zoals van toepassing op 31 december 2021, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpre-

tatie dat geen recht heeft op de doelgroepvermindering eerste aanwervingen bedoeld in artikel 342 van de Programmawet I, de nieuwe werkgever in de zin van artikel 343 Programmawet I die behoort tot een technische bedrijfseenheid waarbinnen op eender welk ogenblik in de vier kwartalen voorafgaand aan de aanwerving van een eerste werknemer door de nieuwe werkgever, een werknemer met eenzelfde functie of verantwoordelijkheden werd vervangen door voormelde werknemer van de nieuwe werkgever, en/of waar de aanwerving van de eerste werknemer niet geleid heeft tot een reële werkgelegenheidscreatie, hetgeen de RSZ bijvoorbeeld kan achterhalen door de werkgever een verklaring op erewoord te laten afleggen in combinatie met een a posteriori controle op de omstandigheden van de tewerkstelling (kwalitatieve interpretatie) tot het stellen van een of meer prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof.

Wanneer de prejudiciële vraag op een ontvankelijke wijze aan de rechter ten gronde is opgeworpen en pertinent is voor de oplossing van het geschil, zal de rechter ten gronde die vraag aan het Grondwettelijke Hof dienen te stellen zo geen van de, om hem toepasselijke, in artikel 26, §2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof omschreven, uitzonderingen op de verwijzingsverplichting aanwezig zijn (J. Smets, De verhouding van het Arbitragehof tot de verwijzende rechter in het prejudiciële contentieux, *TBP*, 2005, 227).

Het verzoek tot het stellen van een of meer prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof wordt, om de hiernavolgende redenen, afgewezen:

- De bv Manatile laat na te verduidelijken welke categorieën van personen, ten aanzien van de bestreden norm, moeten worden vergeleken, ongeacht of het gaat om gelijke categorieën die verschillend worden behandeld, dan wel om verschillende categorieën die gelijk worden behandeld.

Er wordt m.a.w. geen pertinente vergelijking aangevoerd.

Het middel dat een discriminatie aanklaagt in hoofde van een bepaalde categorie van personen, maar niet duidelijk specificeert met welke categorieën van personen zij worden vergeleken, is niet ontvankelijk (GwH, 9 juni 1999, rolnummer 62/99, B.4.2, www.const-court.be).

En zelfs al zou er een vergelijk mogelijk zijn – inzonderheid ten aanzien van eenzelfde categorie van personen, m.n. de nieuwe werknemers in de zin van artikel 343 van de

programmawet I die behoren tot een technische bedrijfseenheid waarbinnen op eender welk ogenblik in de vier kwartalen voorafgaand aan de aanwerving van een eerste werknemer door de nieuwe werkgevers, een minstens even hoog aantal werknemers worden tewerkgesteld als op de dag van de aanwerving van voormelde eerste werknemer – dan nog laat de bv Manatile na te verduidelijken op welke wijze de bestreden norm in rechte een verschil in behandeling doet ontstaan.

De bv Manatile verduidelijkt m.a.w. niet op welke wijze artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, ten aanzien van eenzelfde categorie van personen, in rechte een verschil in behandeling doet ontstaan.

Wanneer de in de prejudiciële vraag beoogde bepaling het niet mogelijk maakt het verschil in behandeling vast te stellen dat de verwijzende rechter aan het Grondwettelijk Hof ter beoordeling voorlegt, is de prejudiciële vraag niet ontvankelijk (GWH, 30 november 2005, rolnummer 176/2005, B.2., www.const-court.be).

Het komt de verwijzende rechter niet toe een onduidelijke vraag om te vormen tot een ontvankelijke prejudiciële vraag door in de plaats van de betrokken partij een constructie op te zetten aangaande de essentiële elementen van de prejudiciële vraag, waaronder bijvoorbeeld de te vergelijken categorieën en/of welk verschil in behandeling de bestreden norm in rechte tot stand brengt ten aanzien van eenzelfde categorie van personen (J. Smets, F. Debaets, Prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2016, 25).

Op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag die niet toelaat te bepalen welke categorieën van personen juist moeten worden vergeleken bij de toetsing van het gelijkheidsbeginsel en/of welk verschil in behandeling de bestreden norm in rechte tot stand brengt ten aanzien van eenzelfde categorie van personen, moet niet worden ingegaan. De rechter is niet gehouden tot het stellen van een onontvankelijke prejudiciële vraag (J. Smets, F. Debaets, Prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2016, 23).

Dat bij onduidelijkheid van het voorwerp van het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag deze niet moet worden gesteld, vloeit voort uit artikel 26, §2, tweede lid, 1° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 (J. Smets, F. Debaets, Prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2016, 36-38).

- Het is in de regel aan de verwijzende rechter om de bepalingen die hij toepast te interpreteren, onder voorbehoud van een kennelijk verkeerde lezing van de in het geding zijnde bepalingen (GwH, 22 december 2011, rolnummer 195/2011, B.5., www.const-court.be).

Het is in beginsel niet aan het Grondwettelijk Hof om te zeggen of een interpretatie correct is, maar wel om na te gaan of de norm in een bepaalde interpretatie bestaandbaar is met de normen waaraan het Hof vermag te toetsen (GwH, 28 april 2004, rolnummer 64/2004, B.3.2., www.const-court.be).

De bv Manatile is van oordeel dat artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002 op een andere wijze kan/moet worden geïnterpreteerd dan de interpretatie die het arbeidshof voorstaat (zie IV.1.5.).

De bv Manatile toont evenwel niet aan dat de interpretatie die het arbeidshof voorstaat (zie IV.1.5.) op een 'kennelijk verkeerde lezing' berust van artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002 en/of dat de interpretatie die het arbeidshof van deze bepaling voorstaat niet grondwetsconform zou zijn.

In die zin zijn de door de bv Manatile opgeworpen prejudiciële vragen in essentie louter (vermomde) interpretatievragen en is het, voor de beslechting van het geschil, zonder belang te weten of de interpretatie die de bv Manatile voorstaat van artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002 al dan niet grondwetsconform is.

Het Grondwettelijk Hof kan geen vraag beantwoorden die er slechts op is gericht het Hof de op het bodemgeschil toepasselijke norm te interpreteren (GwH, 3 juli 2002, rolnummer 117/2002, B.5., www.const-court.be). Evenmin kan aan het Hof louter worden gevraagd, indien meerdere interpretaties van een wettelijke norm mogelijk zijn, welke interpretatie grondwetsconform is en welke niet. Het Hof is geen orgaan dat het probleem oplost van de interpretatie waarmee de verwijzende rechter wordt geconfronteerd. (J. Smets, F. Debaets, 'Prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, Wolters-Kluwer, Mechelen, 2016, 254-255).

Uit het voorgaande volgt dat de door de bv Manatile opgeworpen prejudiciële vragen niet noodzakelijk of nuttig zijn voor de oplossing van het concrete geschil, zodat ze niet moeten worden gesteld. Dergelijke prejudiciële vragen zijn m.a.w. niet pertinent.

- Naar oordeel van het arbeidshof worden, in de voorgestelde interpretatie, alle nieuwe werknemers in de zin van artikel 343 van de programmawet I die behoren tot een technische bedrijfseenheid waarbinnen op eender welk ogenblik in de vier kwartalen voorafgaand aan de aanwerving van een eerste werknemer door de nieuwe werkgevers, een minstens even hoog aantal werknemers worden tewerkgesteld als op de dag van de aanwerving van voormelde eerste werknemer, ten aanzien van de bestreden norm, op dezelfde wijze behandeld.

Van een ongelijke behandeling van eenzelfde categorie van personen en dus van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is klaarblijkelijk geen sprake, zodat conform artikel 26, §2, derde lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 het arbeidshof niet gehouden is tot het stellen van een prejudiciële vraag.

- Het door de bv Manatite aangevoerde 'verschil in behandeling' vloeit in essentie niet voort uit artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002, maar spruit voort uit de administratieve instructies (2019/2) betreffende de door de RSZ gehanteerde telberekening om de netto-aanwerving objectief te evalueren.

Het Grondwettelijke Hof is niet bevoegd administratieve instructies te toetsen aan de Grondwet (art. 26, §1, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989).

Deze telberekening wordt steeds, en ten aanzien van eenieder, op dezelfde wijze toegepast.

Het gegeven dat er, volgens het Rekenhof, vormen bestaan van 'oneigenlijk gebruik' doet daaraan geen afbreuk (stuk 19, bundel appellante).

Al het voorgaande doet besluiten dat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof wordt afgewezen.

IV.1.7.

De RSZ toont afdoende aan dat de aanwerving van mevrouw D op 2 juni 2017, in vergelijking met de periode van vier kwartalen voorafgaand aan haar indienstneming, geen meer-tewerkstelling heeft teweeggebracht in dezelfde technische bedrijfseenheid, d.w.z. dat het personeelsbestand niet netto is aangegroeid in de referentieperiode. Op 2 juni 2017 waren er 12 personen tewerkgesteld, terwijl in de loop van de twaalf maanden vooraf-

gaand aan de dag van de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid eveneens 12 personen waren tewerkgesteld, bijvoorbeeld op 1 april 2017 (stuk 16, bundel appellante).

Er kan dan ook worden besloten dat het recht op de doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving op 2 juni 2017 zich *niet* heeft geopend in toepassing van artikel 344 van de programmawet (I) van 24 december 2002.

De RSZ besliste op 20 mei 2020, met correctie op 29 juli 2020, derhalve terecht tot schrapping over te gaan van de doelgroepvermindering voor de (eerste) aanwerving van mevrouw D op 2 juni 2017 en dit voor de periode van het tweede kwartaal 2017.

IV.1.8. besluit

Het hoger beroep is ongegrond.

Het oordeelkundig vonnis van de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 29 oktober 2021, met algemeen rolnummer 21/107/A, moet integraal worden bevestigd.

IV.2. Kosten

Artikel 1017, tweede lid, Ger.W. is niet toepasselijk op de RSZ voor vorderingen ingesteld door of tegen de bijdrageplichtige werkgevers (Cass. 9 mei 1983, *Arr. Cass.*, 1982-83, 1116; Cass., 26 september 1973, *Arr. Cass.*, 1974, 95).

De bv Manatile treedt op in haar hoedanigheid van bijdrageplichtige werkgever en niet in deze van sociaal verzekerde of gerechtigde, zodat artikel 1017, tweede lid, Ger.W. geen uitwerking krijgt (Cass. 18 oktober 1999, *Arr. Cass.*, 1999, 538).

De bv Manatile moet, als in het ongelijk gestelde partij, worden veroordeeld tot de kosten van de procedure in beide aanleggen (artikel 1017, eerste lid, Ger.W.).

De kosten van de procedure worden opgesomd in artikel 1018 Ger.W.

De rechtsplegingsvergoedingen kunnen, zoals gevraagd, worden bepaald op 2.400 euro in graad van eerste aanleg en op 2.400 euro in graad van hoger beroep, inzonderheid nu geen argumenten worden aangevoerd om af te wijken van het basisbedrag.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het vonnis van de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 29 oktober 2021, met algemeen rolnummer 21/107/A, in al zijn beschikkingen, met inbegrip van de regeling van de kosten van de procedure.

Verwijst de bv Manatile, in graad van hoger beroep, tot de kosten van de procedure, als bedoeld in artikel 1018 Ger.W., met inbegrip van de bijdrage voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 22 euro.

Vereffent de kosten van de procedure, in graad van hoger beroep, aan de zijde van de RSZ op een rechtsplegingsvergoeding in graad van eerste aanleg van 2.400 euro en een rechtsplegingsvergoeding in graad van hoger beroep van 2.400 euro.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

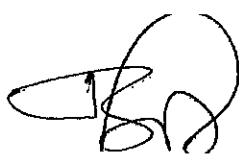
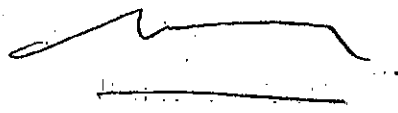
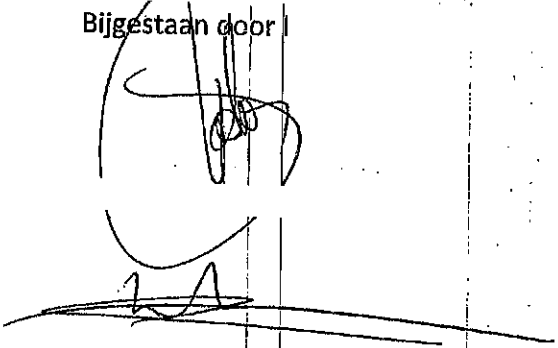
, raadsheer m.o.,

, raadsheer in sociale zaken, werkgever

, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider

Bijgestaan door

, griffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 16 februari 2023 door:

, raadsheer m.o.,

, griffier.

